

dennes hele Person syntes ham mest at indbyde til. Men han mærkede nu den Forventningsfuldhed, hvormed ogsaa de andre saa' hen paa ham for at høre hans Svar; og efter nogle Øjeblikkes Betænkning, hvorunder han langsomt drak ud af sit Glas, sagde han da:

„Jeg mener, at den omtalte Røgt, trods al formentlig Uvidenhed, ikke alene burde have haft lige Ret med Doktor Hassing men — om der skete ham fuld Retfærdighed — maaske snarere den dobbelte.“

Svaret kom med en saadan Overbevisning og lød saa paradoksalt, at man uvilkaarlig brød ud i Protester.

„Men det kan De dog umuligt mene!“ sagde selv Fru Hassing, mens Onkel Joachim — med Haanden krummet bag Øret — lagde sig ned imod sin Søster og med en Stemme, som han rimeligvis selv antog for hviskende, raabte: „Hvad siger han? Hvad er det, han siger?“ —

„Jeg synes dog virkelig, at den Ting er ganske simpel og indlysende,“ vedblev Emanuel, yderligere gjort veltalende af den Modsigelse, han fremkaldte. „Jeg forstaar ikke, hvorfor en Mands Fødsel skal have nogen Indflydelse paa hans Forhold til Staten. At et Menneske er født i Fattigdom,